

Φύκις πολλά τριγύρω της τῆς ἔχει μαζωμένα,
Ποῦ τὴν σκεπάζουνε χλωμά κ' αὐτὰ καὶ μυρωμένα
Σὰν νεκρικὸ σεντόνι.
Ὅμως ἐκεῖνος ὁ ἄνεμος ὁ κρύος τοῦ χειμῶνος,
Ὅταν γυρνᾷ στὸ πέλαγος καὶ τὸ ταράζει μόνο
Ἀλύπητα σαρόνει.

Καμμιὰ φορὰ στὴ μοναξιά, ὅταν ψαρεῖ διαβρίνη
Ἀράξη τὴν βαρκοῦλά του καὶ τραγουδῶντας δένη
Στὴν σκουριασμένην ἄγκυρα σφιχτὰ τὸ παλαμᾶρι,
Κι' ἡ ἄγκυρα περήφανη τὰ νηῖα της θυμᾶται
Κι' εὐρίσκει μέσ' τὴν ἔρημιά ποῦ γύρω της πλανᾶται
Τὴν πρώτη της τῆ χάρει.

Πῶς μοιάζει μὲ τὴν ἄγκυρα κι' ἡ ἄτυχη καρδιά μου!
Ἀπ' τῆς ἀγάπης τὸν καὶ μὲ, τὰ τόσα βίβαντά μου
Τὴν ζέχας' ἡ χαρὰ
Μὴ τάχα ἐκεῖ ποῦ ξεψυχᾷ καὶ μόνη της θά σβύσῃ,
Καινούργια ἀγάπη δὲ θαρρῇ γὰρ νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ
Ἀκόμα μιὰ φορὰ;

* *

Μετὰ ταῦτα ὁ εἰσηγητὴς τῆς ἑλλανοδίκου ἐπιτροπῆς εἶπεν
ὅτι ἐδραβεύθη ἡ Θάλασσα, ὡς ἡ κρείττων πάντων τῶν ἄλλων
συλλογὴ, μεθ' ὃ ἀνοιχθέντος τοῦ φάκελλου ἀνεγνώσθη τὸ ὄνομα
τοῦ ποιητοῦ, ὃς ἦν ὁ **Γ. Δαμιανὸς** ἐκ Σύρου. Ἀπενεμήθη δὲ
καὶ ἔπαινος εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ ἔργου ὁ Καθρέφτης τοῦ
Πύργου μου, ὅστις ὡς ἐγνώσθη κατόπιν ἦτο ὁ ὑπὸ τὸ ψευ-
δώνυμον Ἀργύρης Κοταλιώτης γνωστὸς συγγραφεύς. Ὁ
δραβευθεὶς λαμβάνει χιλιόδραχμον γέρας.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΗΡΩΝΔΑΣ.

Τὸ βρετανικὸν μουσεῖον ἐπετέλεσεν ἄρτι ἔργον ἐξαιρετον, τὴν
ἐκτύπωσιν τῶν ἀνεκδότων αὐτοῦ παπύρων μετὰ φωτοτυπικῶν
πάνομοιότητων τῶν χειρογράφων. Ὁ ὥραιος οὗτος τόμος (Classi-
cal texts from papyri in the British Museum, including the newly discove-
red poems of Herondas. Edited by F. G. Kenyon. With autotype fac-similes.
London. 1891), οὗ ἡ ἐκδόσις ἀνετέθη τῷ κ. Κένυον (Kenyon), πε-
ριλαμβάνει πρὸς τοῖς ἄλλοις θησαυροῖς νέα τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ
Ἰσοκράτους ἀποσπάσματα, σύνοψιν ἑλληνικῆς γραμματικῆς τοῦ
δευτέρου ἢ τρίτου αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ, λόγον τινὰ τοῦ Ὑπερί-
δου κατὰ Φιλίππιδου καὶ τέλος τὸ πλήρες σχεδὸν κείμενον ἐπὶ
ἰδιορρυθμῶν ποιημάτων τοῦ Ἡρώδου, ἑλληνος ποιητοῦ, ἀνεκδό-
του μέχρι τοῦδε. Κατὰ σύμπτωσιν ἱκανῶς παρᾶδοξον, καθ' ἣν ἀ-
κριβῶς ὦραν οἱ στίχοι οὗτοι ἐξετυπώθησαν τὸ πρῶτον κατὰ τὸν
πάνυρον τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου, ὁ κ. Ρούτερφορντ (W. G. Ruther-
ford), ἐπιμελῶς παραθεωρήσας αὐτόν, ἐδημοσίευσεν αὐτόν ἐν τόμῳ,
ἐκδοθέντι παρὰ τῷ Μάκμιλλαν (**Ἡρώδου Μιμιάμβοι**: Herondas,
a first recension, by W. G. Rutherford. London. Macmillan. 1891).

Ἐν τῷ παπύρῳ δὲν ὑπάρχει τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' ἡ
ἐν αὐτῷ ἀνεύρεσις δύο ἀποσπασμάτων, ἀναφερομένων τοῦ μὲν ὑπὸ
τοῦ Στοβαίου, τοῦ δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου, καὶ ἀποδιδομένων τῷ Ἡ-
ρώδῳ, καθίστησιν ἀνεπίδεκτον ἀμφιβολίας ὅτι τὰ ποιήματα ταῦ-
τα ἀνήκουνσι τῷ ἐν λόγῳ ποιητῇ, ἀνήκοντι τοῦτ' ἂν ἀλεξανδρι-
νῇ σχολῇ. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς αὐτοὺς τοὺς στίχους, οὗτοι εὐρίσκον-
ται ἐν ἱκανῶς κακῇ καταστάσει μετὰ χασμάτων καὶ ἄλλων τοῦ
ἀντιγραφῆως σφαλμάτων, ἅτινα ὁ κ. Ρούτερφορντ ἐπεχείρησε μετὰ
τινος πλειοτέρας ἰδως τοῦ δέοντος σπουδῆς νὰ διορθώσῃ καὶ οὗ-
τως ἔχοντες ὅμως πλέον ἢ ἐπαρκοῦσιν ὅπως παραδῶσιν ἰδέαν
τινὰ οὐ μόνον περὶ αὐτοῦ τοῦ Ἡρώδου, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ εἶδους
τῆς ποιήσεως, ὅπερ ἠκολούθησεν, οὕτινος δὲ οὐδὲν διεσώζετο
παράδειγμα. Ὁ Φιλντᾶς, ὁ Θεόκριτος καὶ ὁ Καλλιμάχος ἦσαν
σύγχρονοι αὐτῷ, οἱ τελευταῖοι δὲ δύο εἶχον ὥσαύτως γράψαι μι-
μους ἢ μιμιάμβους ἀπολεσθέντας. Τούντεσθεν γινώσκουμεν τί

ἦσαν οἱ μῦμοι ἢ μιμιάμβοι οὗτοι ἦσαν ἐστichουργημένοι σκηναι-
τοῦ οἰκογενειακοῦ ἢ τοῦ δημοσίου βίου τοῦ δευτέρου ἢ τρίτου
αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ.

Ἐκαστον τῶν ἐπὶ ποιημάτων τοῦ Ἡρώδου συνίσταται ἐξ
ἐκατὸν περίπου χωλιάρδων ἐν ἰωνικῇ διαλέκτῳ, φερούσῃ ἱχνυ δω-
ρισμοῦ. Ἐν αὐτοῖς τὸ πᾶν, ἰδέα τε καὶ ἐκφρασις, εἶναι ἑλληνικόν,
ἀκραίφινδως ἑλληνικὸν ἔστιν ἐλαχίστης ἐπιδράσεως τοῦ ρωμαϊ-
σμοῦ, ἀλλ' ἑλληνικόν, τοῦ παρακμάζοντος ἑλληνισμοῦ. Μὴ ζητεῖ
παρὰ τῷ Ἡρώδῳ τὴν ἰχὺ τῶν μεγάλων πολιτικῶν ἀγώνων ἢ
τῶν καλλιτεχνικῶν κλεῶν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν λαμπρὰν αὐτῶν
ἐποχὴν. Ὁ ποιητὴς ζῇ κατὰ πάντα τὰ φαινόμενα ἐν τινι ἀνατο-
λικῇ νήσῳ τοῦ Αἰγαίου ἢ Χίος, ἢ Ἐρυθραία καὶ ἢ Σάμος εἶναι
γείτονες αὐτοῦ, ὁ τῆς Δήλου δὲ ἀλιεὺς εἶναι φίλος αὐτοῦ. τὰ
Ἀδῶνα καὶ ἡ Ῥόδος δὲν ἀπέχουσιν αὐτοῦ πολὺ, ἡ σκηνὴ δὲ ἐνός
μὲν τῶν διαλόγων αὐτοῦ διαδραματίζεται ἐν Κῷ, ἄλλου δὲ ἐν Κυ-
ζίκῳ καὶ ἄλλου ἐν Λέσβῳ. Πρὸς νότον ὁ ὀρίζων αὐτοῦ περι-
βάλλεται ὑπὸ τῆς εὐδαιμονος καὶ ὑπὸ Εὐεργέτην τινὰ Πτολε-
μαῖον εὐήμεροῦσιν Αἰγύπτου, οἱ τόποι δὲ, ὧν τὸν οἰκογενεια-
κὸν βίον στενογραφεῖ ἡμῖν, εἶναι θαλάσσιοι τινες σταθμοί, κείμε-
νοι μεταξὺ τῆς κυρίως Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας. Παρ' αὐ-
τῷ οὐδεμία ἱστορικὴ ἢ φιλοσοφικὴ μέριμνα, οὐδεμία μνεία τῆς
κλασικῆς Ἑλλάδος πάντοτε σχεδὸν ἐμφανίζει ἡμῖν γυναικας τῆς
μέσης τάσεως, πράττει δὲ τοῦτο μετὰ τινος εἰρωνίας, προσάγων
αὐτὰς ἡμῖν καὶ μεταδιδάζων τὰς οἰκιακὰς αὐτῶν φλυαρίας. Ὁ
Θεόφραστος διὰ τῶν **Χαρακτήρων** αὐτοῦ ἐκληροδότησεν ἡμῖν τὴν
εἰκόνα τοῦ βίου τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Θεόκριτος τὴν τοῦ ἀγροτικοῦ
βίου, μικρὸν πρὸς τὸ κατ' ἰδέαν ἐξηομένην, ὁ Ἡρώδης παρέχει
ἡμῖν τὴν τοῦ ἐπαρχιακοῦ. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην τὸ ἔργον τοῦ
Ἡρώδα ἀποβαίνει πολύτιμον, τὸ ἐπόμενον δὲ ἀπόσπασμα ἐκ
τοῦ ἑκτον ποιήματος αὐτοῦ, τοῦ ἐπιγραφομένου: **Αἰ ἀγαθαὶ φί-
λαι, — ἀπόρρητα**, κατὰ μετάφρασιν δὲ ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ἐλλείπει
τοῦ πρωτοτύπου κειμένου, δύναται νὰ παράσῃ σαφεστέραν τινὰ
ἰδέαν.

Μητρῶ. Εἰπέ μοι, φιλότατη Κοριττοί, τίς σοι ἐκέντησε τὸ
κοκκοβαφεὲς ἐκείνο πιλίδιον;

Κοριττῶ. Σὺ δ' εἰπέ μοι, Μητροί, ποῦ το εἶδες;

Μητρῶ. Νοσὶς ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρίνης ἐφόρει αὐτὸ τρίτην
ταύτην ἡμέραν.

Κοριττῶ. Ὡ τοῦ καλοῦ δώρου! πόθεν δὲ λαβοῦσα εἶχε τοῦτο;

Μητρῶ. Θὰ μοι καταγελᾷς, ἂν σοι εἴπω τοῦτο.

Κοριττῶ. Ὅμνυμι τοὺς γλυκεῖς σου ὀφθαλμούς, Μητροί, ὅτι
οὐδεὶς οὐδέποτε θ' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς Κοριττοῦς
ὅ τι ἠθέλες μοι εἰπεῖ.

Μητρῶ. Λοιπὸν ἡ Εὐδοῦλη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Βίτα, ἔδωκεν
αὐτῇ τὸ πιλίδιον τοῦτο, διαβεβαιούσα ὅτι οὐδεὶς θὰ παρῇται
ὅτι εἶχεν ἥδη γένειν χρῆσις αὐτοῦ.

Κοριττῶ. Ἡ Εὐδοῦλη!... Αὐτὴ γονυκλιτῆς οὕτω θερμῶς μὲ
παρακάλεσε νὰ παραχωρήσω αὐτῇ τοῦτο, ὥστε δὲν ἠδυνήθην
ν' ἀρνηθῶ αὐτῇ τὴν χάριν, καίτοι οὐδ' ἅπαξ ἔτι εἶχον μεταχει-
ρισθῇ τὸ πιλίδιον μου... Νῦν δὲ, ἀφ' οὗ τοσοῦτον ἱκετεύσασα ἔλα-
βεν αὐτό, ἀντιδωρεῖται τοῦτο καὶ πρὸς τοιαῦτα ὑποκείμενα!...
Χαιρέτω ἑσσεῖς, ἀφ' οὗ οὕτως ἐννοεῖ τὴν ψιλίαν!... Δύναται νὰ
ζητήσῃ ἐφεξῆς ἄλλαν ψιλάν, ν' ἀρεσθῇ εἰς τὴν Νοσίδα ταύτην,
χάριν τῆς ὁποίας—μή μοι καταγίνωσκε τραχύτητα λόγου μεί-
ζονα ἢ κατὰ γυναῖκα, ἀπέστω μου δὲ ἡ Νέμεσις—χάριν τῆς ὁποίας,
λέγω, δὲν θὰ ἐθυσίαζα ἐν πιλίδιον, οὐδὲ τὸ παλαιότατον, καὶ χί-
λια ἔτι ἂν εἶχον!

Μητρῶ. Μὴ, Κοριττοί, μὴ ἐπίτρεπε τῇ ὀργῇ νὰ ἐμφυσᾷ τὸν
μυκτιρᾶ σου ἅμα ὡς ἀκούσης τὴν τῶν μὴ κεχαρισμένων σοι. Ἀ-
νάγκη νὰ δύνασαι νὰ ὑπομείνης τὰς ἐναντιότητας. Ἀλλ' ἐγὼ
πταίω· ὤφειλον νὰ σιωπήσω· οὐχὶ ἀλλόγως ἐκρίθην πολλάκις
ἀξία γλωσσοτομίας... Ἀλλ' εἰπέ μοι ὅτι ἐναγχος δὲ ἠρώτησα,
τίς σοι ἐκέντησε τὸ πιλίδιον τοῦτο; Εἰπέ μοι τὸ φιλότατη, ἂν με
ἀγαπᾷς... (Μειδιᾷ, δειλὸν καὶ ἱκετευτικὸν προσδίδετον). Διατί
γελᾷς; Ἀγνοεῖς ὅπως τὴν Μητρῶ; Τί δὲ βούλεται τὸ σκωπτικὸν
τοῦτο βλέμμα;... Σὲ ἱκετεύω, Κοριττοί, μὴ μοι ἀρνηθῇς τὴν χά-
ριν, εἰπέ μοι δὲ τὸ ὄνομα τοῦ ποικιλτοῦ. Θεοὶ ὀλύμπιοι, ἀνάγκη
ἀπόλυτος νὰ μάθω αὐτό.

Κοριττῶ. Τὸ ὄνομα τοῦ ποικιλτοῦ; Κέρδων.

Μητρῶ. Ὁ ποῖος Κέρδων! Εἰπέ μοι, πρὸς θεῶν. Διότι ὑπάρ-

χουσι δύο Κέρδωνες, εἰς ὃ ξανθός, ὁ οἰκὼν πλησίον τῆς Μυρταλινῆς, τῆς θυγατρὸς τῆς Κυλαθίδος . . .

Κοριττώ. Ὡ, οὗτος δὲν δύναται μόνον νὰ κεντᾷ τὴν βύρσαν πλήκτρον λύρας.

Μητρώ. Ἐτερος δὲ ὁ κατοικῶν πλησίον τῆς ἐσκευασμένης οἰκίας τοῦ Ἐρμοδώρου κατὰ τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ.

Κοριττώ. Οὗτος εἶχεν ἄλλοτε ἄξιαν τινά, — ἄλλοτε, λέγω, ἀλλὰ νῦν ἀπετυφλώθη.

Μητρώ. Ἡ τάλαινα ἡμῶν Κυλαθίς, ἥτις δὲν ὑπάρχει πλέον, — αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη — ἐδίδεν αὐτῷ πολλὴν ἐργασίαν.

Κοριττώ. Περί οὐδετέρου τούτων πρόκειται, Μητροί. Ὁ τοῦ ἐμοῦ πιλιδίου ποικιλτῆς ἐρχεται ἐκ Χίου ἢ ἐξ Ἐρυθραίας, ἀγνοῶ ἐπακριδῶς. Εἶναι βραχύσωμός τις ψαλακρός, ἀκριδὲς ἀντίγρα-
φον τοῦ Πραξίνου· δύο σῦκα δὲν δύναται νὰ ὁμοιάζωσιν ἀλλή-
λοις πλείότερον. Ἀλλ' ἐργάζεται οἱκοί, — κρυφίως δὲ μόνον πω-
δοῦ τοῦ εἰσπρακτορὸς τῶν φόρων . . . Ἡ ἐργασία αὐτοῦ εἶναι θαυμασία. Νομίζει τις ὅτι βλέπει ποικίλμα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ οὐχὶ τοῦ Κέρδωνος . . . Θά σοι εἰπῶ λοιπὸν ὅτι πρῶϊαν τινὰ ἦλθε παρ' ἐμοῦ φέρων δύο ὅμοια πιλιδία. Ἐξέστην παρὰ μικρὸν τοῦ νοῦ ἅμα ὡς εἶδον τὰ πιλιδία ταῦτα . . . Τόσον ἦσαν εὐθυτενῆ, τόσον στερεὰ καὶ συγχρόνως εὐαφῆ ὡς ὁ ὕπνος, ἔχοντα δὲ τὰ ὑποδια-
γόνια ὁμοιότερα πρὸς ἔριον ἢ πρὸς αἰγειὸν δέσμα . . . Καὶ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης θὰ ἐβυθίζετο τις πρὸς ζήτησιν τοιοῦτου τε-
χνίτου, ἀλλὰ δὲν θὰ εὗρισκεν αὐτόν.

Μητρώ. Ἀλλὰ πῶς ἐπέτρεψας νὰ σε διαψύγῃ τὸ ἕτερον πιλιδιον.

Κοριττώ. Πῶς; Ἀλλ' ἐπράξα πᾶν τὸ δυνατόν, ἀγαπητὴ Μητροί . . . Μεταχειρίσθην πᾶν πειστικὸν μέσον . . . Ἠσπάρθην αὐτοῦ τὸ ψαλακρὸν κρανίον, ἐκέρασα αὐτῷ οἶνον γλυκύν, ἐκά-
λεσα αὐτόν δι' ὑποκοριστικῶν φιλίας ὀνομάτων, προσέβην ἐπὶ το-
σοῦτον ὥστε νὰ τολμήσω . . .

Μητρώ. Τότε οὐδὲν ἔχεις νὰ μεμψήσῃς σεαυτὴν, φιλάτνη. Ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς ἠδυνήθη νὰ σε ἐξιχνεύσῃ, Κοριττώ; εἰπέ μοι περὶ τούτου τὴν ἀλήθειαν.

Κοριττώ. Ἀρτεμις ἡ τοῦ Καυδᾶ τοῦ βυρσοδέψου θυγάτηρ εἶχε δώσει αὐτῷ τὴν διεύθυνσίν μου.

Μητρώ. Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ Ἀρτεμις ὤφειλεν ἐν συνειδήσει, ἂν εὗρισκεν ὥραϊόν τι καὶ νέον, νὰ περιαγάγῃ ἐν κύκλῳ τὴν κύλκα, ἀφ' οὗ ἐμβάψῃ πρότερον ἐν αὐτῇ τὰ χεῖλη. Ἀλλὰ διερω-
τώμαι πῶς ἀμφοτέραι ἐπετρέψατε νὰ διαψύγῃ ὑμᾶς τὸ ἕτερον πι-
λιδιον. Ἐδεῖ τοῦλάχιστον νὰ μάθῃτε παρ' αὐτοῦ ὑπὲρ τίνος ἐπε-
ψύλασθεν αὐτό.

Κοριττώ. Διὰ μυρίων περιστροφῶν ἐπειράθην νὰ ἐξακριβώ-
σω τοῦτο, ἀλλὰ ματαίως.

Μητρώ. Ἐχει καλῶς· ἰδοὺ ὑποδεικνύεται μοι σαφῶς ἡ πρῶ-
τη μου ἐπίσκεψις. Σπεύδω παρὰ τῇ Ἀρτέμιδι, ἵνα ἐγὼ αὐτὴ μάθω
τίς ὁ Κέρδων οὗτος. Χαῖρε, φιλάτνη.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Βυζαντινὰ κυπριακὰ νομίσματα.—Τὸ πρῶτον βυζαντινὸν ἐν Κύπρῳ κοπὲν νόμισμα ἦν τὸ ὑπὸ τοῦ Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ (1184) δεσπότης τῆς Κύπρου· τὸ νόμισμα τοῦτο τυγχάνει παρεμυρεῖς τοῖς Βυ-
ζαντινοῖς. Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε εὑρεθέντων νομισμάτων εἰκάζομεν ὅτι ἦσαν μόνον χαλκᾶ καὶ ἀργυρᾶ, οὐχὶ δὲ καὶ χρυσᾶ. Τῶν τοῦ Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ νομισμάτων τινὰ μὲν φέρουσιν ἐμπροσθεν τὴν εἰκόνα τοῦ δεσπότη τοῦτου, τινὰ δὲ τῆς Θεοτόκου ἢ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου μετὰ τοῦ δεσπότη Ἰσαακίου καὶ ὀπισθεν τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς Θεοτόκου μετ' ἐπιγραφῶν ἐν Ἑλληνικοῖς γράμμασι τῶν Βυζαντινῶν χρό-
νων. Τοιαῦτα δὲ εἰσι τὰ ἀκόλουθα, ἅπερ εῖρηνται ἐν τῇ ἱμετέρᾳ συλλογῇ.

1) Ἐμπ. (IC)AAKIOC. Ἰσαάκιος ὁ δεσπότης ὁρθιος καὶ ἀντω-
πός, ἐν τῇ δεξιᾷ φέρων σταυρόν.

Ὁπ. MHP—Θ(Υ). Ἡ Θεοτόκος, ἀντωπὸς τὴν κεφαλὴν, περιβαλ-

λομένη ὑπὸ στεφάνης καὶ καθήμενη ἐπὶ θρόνου, ἐν δὲ τῷ κόλπῳ κρα-
τοῦσα τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἐν κύκλῳ. Ἀργυροῦν.

2) Ἐμπ. ICAAKIOC ΔΕ. Ὁ Ἰσαάκιος ὁρθιος καὶ ἀντωπός, ἐν τῇ δεξιᾷ φέρων σταυρόν, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ εἰλητάριον.

Ὁπ. IC—(XC). OEMMA(ΝΟΥΗΛ). Ὁ Χριστὸς ἀντωπός, ἐπὶ θρόνου καθήμενος καὶ τὴν δεξιὰν ἔχων ὑψωμένην. Χαλκοῦν.

3) Ἐμπ. ICAAKIOC. Ὁ Ἰσαάκιος ὁρθιος καὶ ἀντωπός, ἐν τῇ δε-
ξιᾷ φέρων σταυρόν, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ εἰλητάριον. Ἀνω ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ εὐλογοῦσα αὐτόν. Τὸ ὅλον ἐν διπλῷ κύκλῳ σφαιριδίῳ.

Ὁπ. IC—XC. EMMANΟΥΗΛ. Προτομή ἀντωπὸς τοῦ Χριστοῦ, τὴν κεφαλὴν περιβαλλομένου ὑπὸ δάφνης καὶ τῇ δεξιᾷ εὐλογοῦντος, τῇ δ' ἀριστερᾷ φέροντος εἰλητάριον. Τὸ ὅλον ἐν διπλῷ κύκλῳ σφαιριδίῳ. Χαλκοῦν.

4) Ἐμπ. ICAAKIOC. ΟΓΕΩΡΓΙΟΣ. Ὁ Ἅγιος Γεώργιος, πε-
ριβαλλόμενος τὴν κεφαλὴν ὑπὸ στεφάνης, καὶ ὁ Ἰσαάκιος ἀντωπός καὶ ὁρθιος, φέροντες ὁ μὲν ἐν τῇ δεξιᾷ, ὁ δὲ ἐν τῇ ἀριστερᾷ δόρυ, ἐφ' οὗ διπλοῦς σταυρός. Ὁ Ἅγιος Γεώργιος διὰ τῆς ἀριστερᾶς φέρει ζῆφος, ὁ δὲ Ἰσαάκιος διὰ τῆς δεξιᾶς εἰλητάριον. Τὸ ὅλον ἐν διπλῷ κύκλῳ σφαιριδίῳ.

Ὁπ. MHP—ΘΥ. Ἡ Θεοτόκος ἀντωπὸς, περιβαλλομένη τὴν κε-
φαλὴν ὑπὸ στεφάνης καὶ καθήμενη ἐπὶ θρόνου, ἐν δὲ τῷ κόλπῳ φέ-
ρουσα τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἐν κύκλῳ. Τὸ ὅλον ἐν διπλῷ κύκλῳ σφαιριδίῳ. Χαλκοῦν.

5) Ἐμπ. MHP—(ΘΥ) ICAACIOC. ΔΕCΠΟΤΙ. Ἡ Θεοτόκος ὁρ-
θία καὶ ἀντωπός, διὰ τῆς δεξιᾶς εὐλογοῦσα τὸν δεξιᾷ αὐτῆς ἱστάμενον Ἰσαάκιον, φέροντα εἰς τὴν δεξιὰν σταυρόν καὶ εἰς τὴν ἀριστεράν εἰλη-
τάριον. Τὸ ὅλον ἐν κύκλῳ σφαιριδίῳ.

Ὁπ. IC XC. EMM—ΝΟΥΗΛ. Ὁ Χριστὸς ἀντωπός, περιβαλ-
λόμενος τὴν κεφαλὴν ὑπὸ δάφνης, καθήμενος ἐπὶ θρόνου καὶ εὐλογῶν
διὰ τῆς δεξιᾶς. Τὸ ὅλον ἐν κύκλῳ σφαιριδίῳ. Χαλκοῦν.

6) Ἐμπ. ICAAKIOC. Προτομή ἀντωπὸς τοῦ Ἰσαακίου, φέροντος
σταυρόν ἐν τῇ δεξιᾷ. Τὸ ὅλον ἐν κύκλῳ σφαιριδίῳ.

Ὁπ. IC—XC. Προτομή ἀντωπὸς τοῦ Χριστοῦ, περιβαλλομένου
τὴν κεφαλὴν ὑπὸ στεφάνης καὶ τῇ μὲν δεξιᾷ εὐλογοῦντος, τῇ δὲ ἀριστερᾷ
φέροντος εἰλητάριον. Χαλκοῦν.

7) Ἐμπ. ICAAKIOC. Προτομή ἀντωπὸς Ἰσαακίου, φέροντος τῇ
δεξιᾷ σταυρόν, τῇ δ' ἀριστερᾷ σφαῖραν σταυροφόρον. Τὸ ὅλον ἐν κύκλῳ
σφαιριδίῳ.

Ὁπ. (MHP)—ΘΥ. Προτομή ἀντωπὸς τῆς Θεοτόκου, τὴν κεφαλὴν
ὑπὸ στεφάνης περιβαλλομένης καὶ ἀνατεταμένας τὰς χεῖρας ἐχούσης.
Χαλκοῦν.

Τοιαῦτα τὰ ἐν Κύπρῳ ὑπὸ Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ δεσπότη αὐτῆς
κοπέντα νομίσματα, τὰ ὑπὸ τῶν νομισματολόγων ἀναγνωρίζομενα.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Πρόεδρος τοῦ ἐν Πρεσβείᾳ Αὐτ. Ἐμποροδικείου.

Ἡ Σκῆπη τοῦ Σεραγίου ἐν Ἀγίῳ Ὁρει.—Ἡ Σκῆπη τοῦ
Σεραγίου ἡ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου ἦν πρότερον Κελλίον Βατοπεδινόν,
σεμνυνόμενον τὸ πρῶτον μὲν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου
τοῦ Μεγάλου, κατόπιν δὲ ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρω-
τοκλήτου, κτισθὲν ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Μονῆς τῆς λεγομένης τοῦ
Εὐστάτου ὑπὸ τῶν αἰοδίων Πατριαρχῶν Ἀθανασίου τοῦ Γ', ἐπιλεγο-
μένου Πατελλαρίου, κατὰ τὰ μέσα τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἐκατονταετη-
ρίδος, ὡς κρατεῖ παράδοσις καὶ εἰκὼν αὐτοῦ ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ
Ἀγίου Ἀντωνίου, τοῦ πολιοῦχου τοῦ Κελλίου τούτου, καὶ τοῦ Σερα-
φεῖμ Β', τοῦ ἀπὸ Φιλιππουπόλεως μετὰ τὰ μέσα τῆς δεκάτης ὁγδόης ἐκα-
τονταετηρίδος· ἐκλήθη δὲ Σεράγιον ἢ Σαράγιον ἀπὸ τοῦ ἐξαιρετικοῦ μεγέ-
θους τοῦ κτιρίου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ σήμερον διακρινόμενον ὡς μέγα.

Ὅτι δὲ κτίτωρ τοῦ Κελλίου τούτου εἶναι καὶ Σεραφεῖμ ὁ Β', ὁ μετα-
βαλὼν τὴν ἐορτὴν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου εἰς τὴν τοῦ Ἀγίου
Ἀνδρέου, παραθέτομεν ἐνταῦθα τὴν παρὰ πόδας ἐπιγραφὴν, διασωζομέ-
νην ἔτι καὶ νῦν ἐπὶ μαρμαροῦ ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ παρεκκλησίου, ἔνθεν
καὶ ἔνθεν αὐτῆς φέροντος ἀμφοτέρους τοὺς ἁγίους ἐν τοιχογραφίᾳ, Ἀντώ-
νιον καὶ Ἀνδρέαν.